

Notesbogen i Tijuana – Cindy Carcamo. Los Angeles Times

<https://www.latimes.com/local/california/la-me-asylum-seekers-notebook-holds-key-to-entry-20180705-story.html>

En sagnomspunden notesbog er nøglen til at søge asyl for mange af de mennesker, der venter i Tijuana syd for grænsen til USA.

Al samtale gik i stå, da de så notesbogen. Flokken af mænd, kvinder og børn – asylansøgere fra Mexico og Mellemamerika, Afrika og endnu længere væk – åbnede sig for at lade bogens vogter komme igennem.

Den mexicanske kvinde Gaby pløjede sig igennem mængden. Hun havde et fast greb i den regnskabslignende notesbog, der var forstærket med gaffatape i ryggen.

Mødre tog deres småbørn op i favnen. Større børn lod deres legetøj falde. Fædre tyssede på babyer.

Notesbogen indeholder navnene på de hundredvis af asylansøgere lige fra Guadalajara til Ghana, som alle forsøger at tale deres sag ved grænseovergangen San Ysidro. Bogen er et improviseret middel og et forsøg på at indføre orden i kaos. Det er helt afgørende at blive skrevet ind i notesbogen. Alt er på spil for de desperate udlændinge, hvis fremtid afhænger af den.

Hen ved tusinde mennesker har skrevet sig på bogens liste over asylansøgere til Amerikas Forenede Stater. Dens oprindelse er uvis, men den blev lavet, efter at amerikanske grænseembedsmænd begyndte at begrænse antallet af asylansøgere, som fik lov til at komme ind i San Ysidro Port of Entry.

Notesbogen blev en måde, hvorpå migranterne kunne holde styr på, hvem der var den næste i køen. Bogens vogter – som altid er en af asylansøgerne selv – kradser hver persons navn og oprindelsesland ned med blått blæk. Navnene på dem, der allerede er kommet ind til grænseområdet for at søge asyl bliver fremhævet med gult eller lyserødt.

På denne dag råbte mængden på information. Notesbogen indeholdt svar: Hvor mange var der foran dem i køen? Hvor mange var blevet lukket ind i området dagen før? Hvor meget længere skulle de vente?

Folk rakte ud efter notesbogen, som var den de hellige skrifter. De strakte hals for at få et glimt af den. Enkelte kvinder i mængden brød tavsheden og bombarderede Gaby med spørgsmål. Hendes øjenbryn var optegnede, hun havde et tykt lag makeup og gjorde en hovmodig figur. Hun spidsede munden og klamrede sig til notesbogen. Så krævede hun stilhed.

En mand nede bagved råbte på spansk: "Vær søde at være stille, så alle kan høre, hvad hun siger!"

Notesbogen skal forestille at være neutral, men det hersker der tvivl om. Nogle af migranterne mener, at den er farvet af fordomme, favorisering og til tider af korrupsion. Notesbogens vogter udøver magt. Vogterrollen er midlertidig, for også vogterne er ivrige efter at krydse grænsen.

Notesbogen er blevet til endnu et lag i det uhjemlede bureaukrati, som asylansøgerne støder på, når de kommer hertil. Amerikansk grænsepersonale

nægter at udtale sig om den. Men for dem, der vil ind ad døren til USA, er det blevet et afgørende trin at få sit navn i notesbogen.

For en måned siden flygtede Rafael Castillo Ochoa, en bonde på 44 år, med sin hustru og deres tre børn fra den mexicanske delstat Michoacán, efter at narkokartellets håndlangere dræbte hans brødre.

"Notesbogen er nøglen til USA," sagde han. "I dén står vores fremtid skrevet. En bedre fremtid for vores børn."

Da først mængden blev stille, læste Gaby navnene højt på de 30 mennesker, som var de næste på listen. De næste 30, som skulle overgive sig til de nordamerikanske grænsevagter i San Ysidro Port of Entry for at få en chance for at opnå asylstatus. De fleste af dem var mellemamerikanske mødre med små børn.

"Listen fungerer fuldstændigt, som et enkelt menneske nu lige synes, den skal fungere. Der er ingen gennemsigtighed og intet opsyn," sagde Alex Mensing, der arbejder for Pueblo Sin Fronteras ('folkeslag uden grænser'), en organisation, som kæmper indvandrernes sag og er fulgt med den medieomssuste, mellemamerikanske karavane frem til grænseovergangen. "Den vil uvægerligt bare skabe endnu flere spændinger og traumer."

For et par år siden begyndte det nordamerikanske grænseværn at begrænse det daglige antal af asylansøgere, som fik lov at komme ind i området. Grænseværnet hævder, at San Ysidro Port of Entry – som er den vestlige halvkugles travleste grænseovergang på landjorden – ikke har kapacitet til at behandle alle sager på en gang.

"Afhængigt af forholdene i området på ankomsttidspunktet kan individer uden de nødvendige dokumenter blive nødt til at vente i Mexico, mens grænsevagterne arbejder med at behandle dem, der allerede er inde på området," siger en talsmand for grænseværnet.

Resultatet er, at asylansøgerne har måttet slå lejr uden for området ved grænsen til USA. Nogle gange sidder de fast i op til en måned i den halvanden snes midlertidige herberger i den mexicanske grænseby Tijuana. Med hjælp fra mexicanske migrationsansvarlige tog asylansøgerne notesbogen til sig.

Klokken var over ni en torsdag morgen, og Gaby var sent på den. De fleste i gruppen havde ventet nervøst ved grænseovergangen i to timer.

"Nummer 204. Gustavo Adolfo?" læste hun højt fra listen.

Andre i gruppen gentog hendes ord og bar navnet om bagest i flokken, som var det en spand fuld af vand.

"Her er jeg!" råbte manden.

Navnene, som Gaby læste højt fra listen, var blevet råbt op allerede for nogle dage siden. De mennesker var ikke dukket op. Nu gav hun dem en chance til, og det var ikke alle, som syntes, at det var rimeligt.

"Hvis vi bliver ved på den her måde, kommer vi ingen vegne," mumlede en kvinde fra El Salvador, som bar på et spædbarn.

Inde i mængden sad en honduransk kvinde på sin rullekuffert og talte i mobiltelefon med familien derhjemme. Hun var blevet råbt op, men hun var bekymret for, om hun ville nå frem til sit bestemmelsessted i USA, selv hvis hun blev lukket ind i landet.

"Jeg har ikke penge nok til at komme til Miami," sagde hun ind i røret.
"Kan du sende mig penge?"

"Gud være med jer!" råbte en kvinde til gruppen, der var blevet råbt op.

De udvalgte gik over mod en mand i en orange sweater. Han var der på vegne af Grupos Beta, den humanitære del af Mexicos udlændingestyrelse. Manden, der sagde at han hed Sergio, bad gruppen om at gå over imod en hvid port i nærheden af en parkeringsplads. Ved siden af porten førte en fodgængerbro over til det amerikanske grænseområde.

En 14-årig dreng trak af sted med en slidt, lyseblå taske. Mødre smilede nervøst. En far hviskede i sit lille pigebarns øre og bad hende sidde stille i hans favn.

"Stå på en lige række! Ryk lidt mere tilbage! Skynd jer!" kommanderede Sergio som en anden sergent under en militæreksercits.

En lillebitte kvinde fra Guatemala trak lidt i Sergios trøje og fortalte ham, at hun lige var kommet og gerne ville søge asyl.

"Du er nødt til at få dit navn på listen," sagde han til hende og pegede på Gaby og notesbogen.

Klokken 9.39 lukkede Gaby bogen i. Den guatemalanske kvinde greb sin slidte bagage og løb over til en gruppe, som fulgte bogens vogter. De lignede et hof, som de ivrede omkring Gaby efter svar på deres spørgsmål.

"Kan jeg få mit navn på listen?" spurgte en kvinde fra Guatemala hende.

"Hvor meget længere tror du, jeg skal vente?" spurgte en anden kvinde ud i luften.

Gaby åbnede bogen igen. En mand fra Ghana kom over til hende.

"Mit navn står ikke engang i notesbogen," sagde han til hende på dårligt spansk. "Hvad skete der med den anden bog? Hvorfor blev jeg aldrig råbt op?"

Gaby trak på skuldrene og forklarede, at hun først lige havde fået ansvaret for listen og ikke vidste noget om den forrige notesbog. Den forrige ansvarlige for bogen – en mand ved navn Manuel – var kommet ind i grænseområdet for nogle få dage siden, sagde hun til ghaneseren.

"Nu er det mig, der tager mig af notesbogen," erklærede hun. "Før jeg selv overgiver mig til grænsevagterne, udvælger jeg en anden, som jeg vurderer er ansvarlig nok til at stå for listen. Det er mig, der vælger vedkommende."

Manden fra Ghana tog imod Gabys tilbud om at skrive ham allerbagest i bogen.

Nedslået gik han tilbage til gruppen af afrikanske asylansøgere, som stod lænet op ad en hvid port. En meter væk stod haitianerne og talte fransk med hinanden. I nærheden af hovedindgangen til grænseovergangen gik mellemamerikanerne og mexicanerne omkring.

Det er uvist, hvorfor ghaneseren blev sprunget over. Men organisationer, der overvåger situationen, siger, at notesbogen har ført til tilfælde af diskrimination mod asylansøgere, som er afrikanere, homoseksuelle eller transseksuelle.

”Folk tager deres egne fordomme i brug i omgangen med listen,” siger Nicole Ramos, der er direktør for flygningeprogrammet Al Otro Lado (’På den anden side’). Det er en transnational organisation, som tilbyder juridisk hjælp til tvangsudsendte og migranter i Tijuana.

Hvem der i sin tid startede listen, er der ingen, der kan fortælle.

© Oversat fra amerikansk af Sara Høyrup
